

SENDİKASIZLIĞIN SUÇLUSU BEN MİYİM?

Aydınlık Gazetesi, 25 Eylül 2017

Yıldırım Koç

Bir arkadaşım geçenlerde bir sendikanın şube başkanıyla sohbet ediyormuş. Şube başkanı, benim yazılarımda sendikaların eleştirilmesinin işçide güven kaybı yarattığını ileri sürmüştü.

Haklı mı?

Önce bu değerlendirmeye sevindiğimi söylemeliyim. Demek ki Aydnlık işçiler tarafından okunuyor ve köşe yazıları bazı insanları etkiliyor. Bir yazar için daha büyük mutluluk düşünemiyorum.

Ancak sendika şube başkanının yaklaşımı ve eleştirisi haklı mı? Türkiye’de işçilerin sendikalara üye olmamasının sorumlusu ve suçlusu ben miyim? Sendikaların bazı hatalarını eleştiren başka yazarlar mı?

Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı her yıl Ocak ve Temmuz aylarında Türkiye’de sendikalara üye işçilerin toplam sayılarını ve sendikalarla konfederasyonlara göre dağılımını yayınlıyor.

Bu yıl Temmuz ayında yayınlanan istatistiklere göre, Türkiye’de iş sözleşmesiyle (hizmet akdiyle) çalışan 13,6 milyon kişi vardı. Bu kişilerin yalnızca 1,6 milyonu sendikalara üyeydi. Sendikalaşma oranı yüzde 11,95 düzeyindeydi.

Sendika üyesi gözükken bu kişilerin epeyce bir bölümü sendika üyesi, ancak sendikaların yetki alamadığı veya hiç ciddi örgütlenme çabasında bulunmadığı işyerlerinde çalışıyor. Bir bölümü de işsiz. Toplu iş sözleşmesi kapsamındaki işçi sayısına baktığımızda, gerçekten sendikal örgütlülük içinde olan işçilerin sayısının kabaca 1 milyon dolaylarında olduğunu söyleyebiliriz.

İŞÇİLER ARTIK HERŞEYİ KOLAYCA ÖĞRENİYOR

Bu sendika şube başkanının öncelikle öğrenmesi gereken gerçek, işçilerimizin son derece uyanık, ihtiyatlı, zeki ve gerçekçi olduğudur. Ayrıca hepsinin elinde akıllı telefon var ve bu telefon aracılığıyla kimin ne yaptığını hemen öğrenebiliyor ve birbirlerine iletebiliyorlar.

Eskiden, benim sendikalarla doğrudan ilgilenmeye başladığım 1972 yılında böyle değildi. İşçilerin çoğu ilkökul mezunu bile olmazdı. Gazete okuyan çok çok azdı. Ortada böyle cep telefonu, internet, vb. de yoktu. Bir sendikacı bir yerde bir pisliğe bulaşırsa, onu öğrenen işçi sayısı parmakla sayılı olurdu.

Şimdi öyle mi?

Bir sendikacı yolsuzluğa bulaşsa, anında sosyal medya üzerinden duyuruluyor.

Bir sendikacı kanundışı bir biçimde hizmet ödeneği alsa, kimsenin gözünden kaçmıyor.

Eskiden lacivertleri çeken bir sendikacı işçinin gözünü boyayabilirdi. Şimdi lacivertleri çeken sendikacı kuşku yaratıyor.

İşçimiz uyanık. Kimin hangi pisliğin içinde olduğunu benim Aydnlık’taki yazılarımdan çok, sosyal medyadaki paylaşımlardan öğreniyor. Benim yazdıklarımın öğreniyorsa da özellikle memnun olurum, yazdıklarımın işe yaradığını düşünürüm.

İŞÇİ KİME GÜVENİR?

İşçi hangi sendikacıya ve sendikaya güvenir?

Önce işçiye yalan söylemeyeceksin. Eğer bir sendikacı işçiye yalan söylerse, işçiler bunu kolaylıkla cep telefonundan kontrol edebiliyor ve güven sıfırlanıyor.

Sendikacılığı, koltuğunu koruyabilmek için binbir fırıldak çevirmek değil, işçiye hizmet olarak anlayacaksın.

İşini iyi bileceksin. Vaktini dedikodu ve tezgahla değil, mevzuatı ve toplu iş sözleşmesini iyi öğrenmekle, dünyadaki gelişmeleri iyi izlemekle geçireceksin.

Sendikanın olanaklarını kendi çıkarın için kullanmayacaksın; hırsızlık ve yolsuzluk yapmayacaksın; sendikacılığı mal mülk biriktirmenin aracı olarak görmeyeceksin.

Sen böyle davranırsan, kimse senin aleyhinde yazmaz; yazsa da seni değil kendisini yıpratır.

Güven kaybına bu yanlış davranışlar neden olur.

Çok şükür, bugüne kadar bazı sendikalar ve sendikacılar hakkında yazdıklarım nedeniyle ben hiç mahçup olmadım; hep hakkında yazdıklarım haksız çıktı.